

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Da regeringen fremlagde sit forslag til velfærdsforringelser her for nylig – af økonomi- og erhvervsministeren – fremgik det endnu en gang, at vi i forbindelse med udvikling af fremtidens velfærd skulle have et finansieringsproblem, og at det finansieringsproblem angiveligt skulle bervirke, at vi var nødt til at lave det, som i regeringens sprogbog hedder justeringer af velfærden for at fremtidssikre den.

Kl. 13.10

I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at høre fra finansministeren, om ikke det er rigtigt, at det finansieringsproblem udelukkende er et spørgsmål om, hvorvidt den velstandsstigning, vi kan se frem til frem mod 2040, udelukkende skal gå til privatforbrug, eller om den også kan bruges delvis til at finansiere det offentlige forbrug i 2040, og at det derfor ikke er økonomiske argumenter, der gør, at det er nødvendigt med de forslag til velfærdsforringelser, som ligger i regeringens udspil.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil lige sige, at udspillet er baseret på, at så vel den offentlige services som de private husholdningers økonomi forbedres på samme tidspunkt.

Så vil jeg også gerne sige, at det, der ligger i forslaget, er, at vi i den periode har den samme vækst i udgifterne i det offentlige som i det private. Altså, den opsplitning sikrer i virkeligheden, at der er parallelitet med de forslag, som regeringen har lagt frem, og det gælder nøjagtig det, der ligger i Velfærdskommissionens beregninger, og det grundlag, der ligger for regeringens udspil.

Det er rigtigt, som der også står, at det betyder, at de private husholdninger i kroner og øre vil have dobbelt så meget til rådighed i 2040 som i dag. Men der er parallelitet i væksten. De har altså den samme andel af hele bruttonationalproduktet målt i løbende priser. Det forskydes ikke med det forslag, vi har.

Så spørges der, om man ikke ved at lade være med at gøre noget kunne flytte det og alligevel løse problemet, i og med at udgifterne stiger i det offentlige, fordi der bliver flere ældre, hvis man har samme fratrædelsestidspunkt fra arbejdsmarkedet – kunne man ikke løse det på en anden måde? Jo, det er klart. Det er jo også det, der fremgår, at det kunne man gøre ved at hæve skatten.

Men der er det jo så, at regeringen ikke ønsker at hæve skatten. Vi mener jo, at de samlede skatter i Danmark er høje nok. Men det er klart, at man kunne vælge en anden vej og hæve skatten. Det betyder så, at der er mindre velfærd for danskerne. Det, vi foreslår, er, at der på samme tid er vækst i den offentlige service, og at der er vækst i økonomien for borgerne.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jo, men jeg tror bare, at vi så bliver nødt til at sætte tal på, for at man kan illustrere, hvad det er for en udvikling, vi har med at gøre.

Lad os f.eks. tage en typisk LO-familie i 2040. Hvor den i dag har 333.000 kr. til sig selv, vil den så i 2040 med den velstandsstigning, der er, have 738.000 kr. til sig selv til privatforbrug – altså forbrug til flere biler, flere mobiltelefoner, flere køleskabe, flere samtalekøkkener osv. osv. Hvis man bruger noget af den velstandsstigning ikke bare til flere biler og flere mobiltelefoner, men også til bedre velfærd til glæde for bl.a. dem, der skal gå på efterløn, eller for dagpengemodtagere osv., så vil de stadig væk kunne have en fordobling, altså 666.000 kr. til sig selv til øget forbrug. Der vil jeg bare have slået fast, om ikke det er rigtigt.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jo, det er for så vidt rigtigt, men man skal bare ikke se bort fra, at det, vi samtidig gør, er, at vi øger det samlede nominelle forbrug i den offentlige sektor fuldstændig parallelt til stigningen i de private økonomier. Det er jo ikke sådan, at det entydigt er den private del, der får et løft – det gør den offentlige også, målt i kroner og øre i løbende priser.

Men man kan selvfølgelig have et synspunkt om, at man vil flytte endnu mere over til offentligt forbrug i forhold til det, de private husholdninger råder over. Det er jo en ærlig sag. Det er jo det, som politik også drejer sig om: Hvordan ønsker man at fordele det?

Men det, der grundlæggende ligger bag regeringens forslag, er jo, at ved at rykke fratrædelsestidspunktet øger man alene af den grund den samlede velfærd. Altså, der er endnu mere til rådighed. Og det, at man rykker fratrædelsestidspunktet, betyder jo ikke, at husholdningerne får mindre. Den løsning at være længere på arbejdsmarkedet betyder, at man har mere i løn at råde over, end hvis man var gået på efterløn eller gået på folkepension.